

Trong thời gian chiến tranh lạnh cũng như sau chiến tranh lạnh, CSVN và người Việt chống cộng không bao giờ đứng trên cùng, mà luôn nhìn và mặt hàng, và họ có cả hai là kẻ cáo nhau, chiến bại nhau... Thời m chí ngày 1.2.1964, Tổng Ng Nguyễn Khánh còn ban hành Sắc Luật số 093/SL/CT “ *đặt Chế Nghĩa Cộng Sản và thuyết Trung Lập thân cộng ra ngoài vòng pháp luật*”.

Thế nhưng, trong cuộc bầu cử Tổng Thống Hoa Kỳ vừa qua, hai bên đứng nghịch đã cùng nhìn và McCain: Cả hai cùng ủng hộ Thống Ng Ngô Sĩ McCain và cả hai cùng áp dụng pháp luật pháp và đứng ủng hộ u trớ ngớ giống nhau!

CÙNG Ủ NG H McCain

Mặt cuộc thăm dò cho thấy có đến 52% người Mỹ gốc Việt ủng hộ McCain nhiệt tình. Ông Nguyễn Ngọc Bích đã thành lập mặt trận ban vận động cho ông McCain. Gần như khắp nơi trên nước Mỹ, những nơi có đông người Việt, đều có những chiến dịch vận động cho ông McCain như hội thảo, buổi tình huống mà các buổi nói chuyện trên các chương trình truyền thanh, truyền hình để vận động cho ông McCain. Chỉ có khoảng 21% không thích ông McCain. Tại thị trấn Little Saigon, ngày 17.10.2008 đã có mặt cuộc bầu tình nguyện ủng hộ Obama.

Trong khi đó, nhà cầm quyền Hà Nội cho xuất hiện ba tên còn mặt đứng ra tuyên bố ủng hộ McCain.

Người thứ nhất là ông Lê Trần Lê, 61 tuổi, được nói là người đã vận động McCain lên khi ở Trú Bức ở Hà Nội năm 1967, khi máy bay của ông McCain bị trúng đạn và ông ta phải nhẩy dù xuống đó.

Ông Lê nói về hy vọng ông McCain như sau: "Thông qua báo chí và tìm hiểu thông tin thì chúng tôi thấy là ông John McCain có thể thắng cử, bởi vì ông đã qua sự đào tạo, thứ hai là ông McCain đã làm được những việc cho đất nước Mỹ. Trên chiến trường chính trị thì ông cũng có tham gia, gây được ấn tượng nên ông có thể thắng cử".

Người thứ hai là Bà Nguyễn Thị Thanh, 81 tuổi, được nói là nguyên cán bộ y tế quân Ba Đình, Hà Nội, hiện đang nghỉ ở phố Tây Khê. Bà kể lại rằng hôm đó bà nghe tiếng dân reo hò "Có phi công rơi xuống nhà". Mặt lúc sau, đoàn người rất đông, có cả công an, khiêng mặt thanh niên trẻ trẻ, đẹp trai. Ông ta mặc áo trắng và xanh lá, chân tay không có vết thương, mặt như mới nghỉ ngơi. Với niềm vui của mình, bà kiểm tra mạch và cho ông ta uống ngay 3 thìa nước cấp cứu. Thấy ông ta cũng như mọi người. Còn hai cái nẹp, bà nẹp tay phải và chân trái của ông ta đỡ đau. Lúc đó bà không biết ông ta là John McCain đâu.

nay bầu cử tổng quát, người Mỹ đa trung và người Mỹ đi bầu đông, các ứng cử viên người Việt bầu trút xu hướng phía dè dặt xa.

Bầu cử tổng thống là khó khăn hơn: Số cử tri người Việt tại Orange County khoảng 95.000 (75.000 năm 2004) trên tổng số 1.607.989 cử tri. Orange County được coi là thành trì của Đảng Cộng Hoà, nên số phiếu của cử tri người Việt (thông thường đi bầu chỉ 60%) đã góp phần gia tăng số phiếu cho ông McCain. Kết quả: McCain được 469.124 phiếu, chiếm 51.0%, và Obama 433.988 phiếu, chiếm 47.2%.

Tuy nhiên, khi đi lên cấp tiểu bang, số phiếu của người Việt chỉ còn như hàng gì vì hai lý do: Lý do thứ nhất là tổng số cử tri California lên đến 17.300.000, trong khi số cử tri của người Việt quá ít ỏi. Lý do thứ hai: California vốn là số cử tri đoàn rất lớn (54) vốn là thành trì của Đảng Dân Chủ. Do đó, cử ông McCain hơn ông Obama đến không đến vốn dĩ, vì chuyển Đảng Dân Chủ thành California được coi là đương nhiên!

Kết quả đúng như vậy: Ông Obama được 6.653.393 phiếu, chiếm 61.0%, còn ông McCain chỉ được 4.067.264, chiếm 37.3%. Như vậy, số phiếu của người Việt dành cho ông McCain tại California không như hàng gì đến kết quả cuộc bầu cử tổng thống tại đây. Chúng ta không ngạc nhiên khi thấy các nhà phân tích đã gọi như ngớ ngẩn là cử tri người Việt tại California dành cho ông McCain là **“những người không được đền bù”**.

QUY LUẬT “PHÙ THỢ NH BỐ T PHÙ SUY”

Hôm 5.9.2008, khi xuất hiện trên đám đông tại Sterling Heights, Michigan, ông McCain đã tuyên bố rất ngon lành:

“Hãy tin tôi! Xong rồi! Hãy tin tôi cho những nhóm bất tài. Chúng tôi sẽ bắt đầu làm việc cho người dân của đất nước này”.

Dân chúng vỗ tay và hoan hô rất náo nhiệt.

Thật ra, ông McCain chỉ lập lại tuyên bố của ông trong cuộc nói chuyện tại Nashua, New Hampshire ngày 27.9.1999 và thông tin được báo chí Mỹ nhắc đi nhắc lại. Câu nói đó như sau:

“Đây là mặt cuộc tranh đấu để lấy lại chính quyền của chúng ta từ những người nắm lái dây quyền lực (power brokers) và các tập đoàn có đặc quyền đặc lợi (special interests), và tôi hy vọng nó cho dân chúng và chính nghĩa cao quý của tôi do đã được nâng lên để phục vụ.”

Ông Obama khi mới thông tin cũng đã vậy tuyên bố rằng ông sẽ không chịu áp lực của các nhóm vận động hậu thuẫn (lobbyists).

Có lẽ vì thấy hai tập đoàn đầu thu quĩ phòng và đầu thu nđư đã quá lạm hành động hai nhiệm kỳ của ông Bush, gây khó khăn cho nền kinh tế Mỹ, nên hai ông phải nói như vậy để trấn an dư luận mà thôi, chứ chẳng ai, dù McCain hay Obama, thoát khỏi tay của những tập đoàn lớn.

Tại Hoa Kỳ, có những tập đoàn lớn đã “đẩy” ra những thông tin cho những nhiệm kỳ, những đa số các nhóm đã vận động hậu thuẫn để đạt tới những mục tiêu mà họ mong muốn, kể cả những nhóm tranh đấu cho quê hương của họ. Họ đã làm gì mới khi có cuộc bầu lại những thông tin?

Có lẽ chúng tôi được giới thiệu gặp mặt bang trưởng Tầu lớn Los Angeles. Sau câu hỏi xã giao, chúng tôi hỏi ngay: “Lớn này nên bầu cho ông Kerry hay ông Bush?” Ông ta cười và nói: Chúng ta không theo ông nào hết và đang quan tâm đến những động lực và chuyển động mà các ông bày ra, chứ không nghĩ lý gì đâu. **“Nguyên tắc của vận động hậu thuẫn là phù hợp nhất phù hợp”**: Cái thấy ông nào chắc chắn là chúng tôi tin cho ông đó. Nếu thấy hai ông ngang ngửa, chia ra làm đôi, mới bên mặt tởm. Như vậy trấn nào chúng ta cũng thông tin!

Nhìn lại cuộc vận động hậu thuẫn của CSVN và cộng đồng người Việt hải ngoại tại Hoa Kỳ qua cuộc bầu của vừa qua, chúng ta thấy có hai đầu chủ của nhóm đặc quyền **“phù hợp nhất phù hợp”**, nên mặt đầu thấy ông McCain chỉ thua, vận chuyển ông ôm công! Ôm công theo cái lý này chứ không nghĩ không được lợi ích gì mà có khi còn gây khó khăn cho chính mình. Vả lại, mặt đầu đã 33 năm, người Việt Mỹ vẫn chưa có thói quen vận động bằng tiền, mặt hình thức vận động có kết quả nhất.

ĐAU LÀ S TH T L CH S ?

C ba nhân v t mà Hà N i cho xu t hi n đ ng h McCain đ u xác quy t r ng ông McCain không h b đánh đ p và tra t n khi b b t, trái l i ông ta đã đ c đ i x r t t t . S th t nh th nào? Xin m i quý v đ c t p h i ký do chính ông McCain ghi l i (NHL chuy n ng) là th y rõ s th t ngay:

“Tôi chu n b cho chuy n oanh t c mi n B c Vi t Nam l n th 23 c a tôi t sáng s m – đó là tr n đánh đ u tiên vào th đ c a đ ch, Hà N i” ng c viên T ng Th ng Hoa K John McCain vi t. [t ng thu t]

M c tiêu c a chúng tôi là nhà máy nhi t đ i n g n m t cái h nh gi a thành ph . Trên đ cao kho ng 9000 feet, khi chúng tôi chuy n h ng vào phía trong thành ph đ t i m c tiêu thì đèn báo đ ng loé sáng và tín hi u báo có ra đã đ ch b t đ u vang lên l n đ n n i tôi ph i t nó đi.

Tôi đã nhìn th y khói và b i b c lên t m t đ t nh nh ng đám mây kh ng l khi h a ti n đ t đ i không b n vào chúng tôi. Chúng tôi càng t i g n m c tiêu, h th ng phòng không càng ác li t h n.

Tôi nh n ra m c tiêu c nh m t cái h nh và tôi nhào ngay xu ng đó v a lúc tín hi u báo đ ng ng ng kêu đ báo cho tôi bi t là ho ti n đ ch đang lao vào tôi.

Tôi bi t là ph i cho máy bay l n vòng ra phía ngoài và dùng thao tác tránh né – bay “lu n lách” theo cách nói c a các phi công – nh ng chính đó là lúc tôi s p s a th bom, và n u tôi bay lu n lách thì tôi s không bao gi có th i gian, và ch c ch n là cũng không có c can đ m đ bay tr i m c tiêu, m t khi tôi thoát đ c q a ho ti n đó.

Nh v y là t đ cao 1000 mét, tôi th q a bom, r i tôi kéo c n lái tr l i đ b t đ u cho máy bay v t th ng lên m t đ cao an toàn h n. Trong giây phút ch p nhoáng, tr c khi máy bay b t đ u ph n ng thì q a ho ti n đã th i tung m t cánh máy bay bên ph i.

Tôi biết là máy bay của mình đã bị họ tìm thấy. Chỉ cần máy bay A-4 của tôi đang bay với tốc độ khoảng 900 cây số/giờ, đã lao nhanh xuống mặt đất theo vòng xoáy tròn. Khi bị trúng họ tìm thấy, tôi đã phớt nhợt mặt cách máy móc là vội lấy và kéo cái cần bắt của ghế ngồi.

Tôi bước vào máy bay làm gãy cánh tay trái, ba chiếc của cánh tay phải, đầu gối phải và ngã đi. Nhưng người chỉ huy nói rằng cái dù của tôi chưa mở là tôi rơi ngay xuống chỗ nằm của nông dân Trúc Bạch.

Đang bay trên người tôi khoảng 25 ki-lô, tôi chìm xuống đáy hồ, và cảm thấy bị ngạt cái chân còn lạnh của tôi. Tôi không cảm thấy đau khi chạm đáy hồ, và tôi không hiểu tại sao tôi không thể dùng cánh tay để kéo cái chốt áo của tôi.

Tôi lại bị chìm xuống đáy hồ một lần nữa.

Khi chạm đáy hồ lần thứ hai, tôi đã cố gắng để bám vào cái áo của tôi bằng cách dùng răng để kéo cái chốt của nó ra. Sau đó tôi lại bị bắt chìm một lần nữa. Lần thứ hai bị chìm thì tôi đã kéo lên bằng nhấc cái sào tre. Mặt đầm đông khoảng vài trăm người Việt Nam bu quanh tôi, tất cả nhìn tôi ra, khóc nhè vào mặt tôi, đá và đánh tôi.

Sau khi quăng áo và đang bay của tôi bị lật ra hết, tôi thấy đau nhói ở đầu gối bên phải. Tôi nhìn xuống thì thấy cái bàn chân phải của tôi nằm ngay cạnh đầu gối bên trái của tôi ở một góc 90 độ. Tôi bắt đầu kêu lên: "Trời ơi! Cái chân của tôi!"

Một người nào đó đã dùng báng súng phang mạnh vào tôi làm xé vai của tôi bị gãy ra. Một người khác thì dùng lưỡi lê đâm vào mặt cá chân và háng của tôi. Một người đàn bà, có thể là mẹ tôi, đã cố gắng thuyết phục đám đông không nên hành hạ tôi thêm nữa. Sau đó bà vội dùng các thanh nẹp tre để kẹp chân và cánh tay phải của tôi. Tôi cảm thấy đôi chút như nhấm khi chiếc xe tải của quân đội tôi chở tôi bị bắt.

Mấy người lính dắt tôi vào cái cồng, mang lên xe tải và lái đi vài khu phố tôi mất nhà tù để xây

Tác Giả: L Giang
Thứ Tư, 12 Tháng 11 Năm 2008 12:52

Suốt hai thập kỷ, thanh niên trong dòng họ tôi đều cày cấy để ra chiến trường với tư cách là sĩ quan trong quân đội Hoa Kỳ. Tôi là con và cháu của các sĩ quan Hải Quân, và cha của tôi tin tưởng rằng một khi gặp nguy cơ chiến tranh, tôi phải noi theo những tấm gương mà cha tôi đã nêu lên.

Tôi b  t t  nh sau v i c  đ nh.

Tôi hỏi r ằng: "Các ông s ẽ p ẽ a tôi đi b ằng vi ẽ n có ph ẽ i không?"

Nhị kinh hoàng với cái chết đột ngột bất thình lình. Nhưng vì Việt Nam luôn luôn cần người đi u trụ cho những người bị thương trong rừng. Thỉnh là hạnh phúc, tôi lại rơi vào cơn mê. Một lúc sau tôi tỉnh lại khi viên trưởng rừng trở lại, mặt tên chó đẻ hèn hạ tên là Bug [Búc] xô vào xà lim của tôi với vẻ hốt hoảng, lên tiếng rằng: "Cha của anh là một Đô Đốc có uy tín lớn, bây giờ chúng tôi đưa anh đi bệnh viện".

"Xin Trú i ban phđ c cho cha tôi!"

Thđ không thđ hiđ u đđ c nđ u không nhìn thđ y hđ đđ sung sđđ ng biđ t bao khi bđ t đđ c con trai cđ a mđ t Đđ Đđ c và tôi hiđ u rđ ng chính cái đđ a vđ cđ a cha tôi đđ trđ c tiđ p liên can đđ n sđ sđ ng còn cđ a tôi.

Tôi đđ c chuyđ n đđ n mđ t bđ nh viđ n đđ trung tâm thành phđ Hà Nđ i. Tđ i hai ngày sau đđ, tôi thđ y mình nđ m trong mđ t căn phòng bđ n thđ u, muđ i "nhiđ u nhđ trđ u" và chuđ t nđ a. Mđ i khi trđ i mđ a, bđn và nđ c đđ ng thành vđng trong sàn nhà. Không có ai lđ u tâm đđ n viđ c giúp tôi rđ a nhđ ng cáu ghét nhđ y nhđ a trên thân thđ tôi. Tôi đđ bđ t đđ u phđ c hđ i đđ c trí não, và nhđ ng ngđđ i thđ m vđ n đđ tđ i bđ nh viđ n đđ tiđ p đđ c làm viđ c. Sđ đđ đánh đđ p cũng giđ i hđ n trong thđ i gian ngđ n bđ i vì tôi đđ thđ t ra nhđ ng tiđ ng kêu thét rđ n tóc gáy khi tôi bđ đđ đánh và nhđ ng ngđđ i thđ m vđ n tôi đđ ra lo ngđ i rđ ng nhân viên cđ a bđ nh viđ n có thđ phđ n đđ i hđ .

Cuđ i cùng thì tôi cho hđ biđ t tên chiđ n hđ m cđ a tôi và sđ hiđ u cđ a hđ m đđ i. Khi bđ hđ i vđ nhđ ng mđ c tiêu đđ trừ trong tđđ ng lai, tôi kđ tên nhđ ng thành phđ đđ tđ ng bđ oanh tđ c.

Đđ u tháng 12, hđ giđ i phđ u chân phđ i cđ a tôi, cđ t hđ t các giđ y chđ ng đđ mđ t bên đđ u gđ i, chđ đđ không bao giđ có thđ hđ i phđ c hoàn toàn đđ c. Tđ i cuđ i tháng 12, hđ quyđ t đđ nh cho tôi xuđ t viđ n. Tôi bđ sđ t cao đđ, tiêu chđ y và mđ t khođ ng 25 ki lô, chđ còn nđ ng 45 ki lô thôi. Ngđ c tôi vđ n còn bó bđ t và chân đđu nhđ tđ .

Tôi bđ bđ t mđ t, đđ t trong thùng xe tđ i và đđ a tđ i mđ t nhà tù gđ i là Đđ n Đđ n (The Plantation).

Thđ t là mđ t niđ m khuđy khđ a lđ n lao cho tôi, vì đđ c giam chung xà lim vđ i 2 ngđđ i tù khác là hai Thiđ u Tá không quân "Bud" Day và Norris Overly. Có mđ t đđ u không thđ nghi ngđ đđ c là chính Bud và Norris đđ cđ u mđ ng sđđ ng cđ a tôi. Sau đđ hai ngđđ i này đđ nói ra cái đđ n tđđ ng đđ u tiên cđ a hđ khi gđ p tôi là thđ y tôi sinh lđ c kiđ t quđ, mđ t lđ i ra, đđ đđ n vì sđ t, đđ là mđ t ngđđ i đđ ng trđđ c ngđđ ng cđ a cđ a tđ thđ n. Hai bđ n đđ nghĩ rđ ng ngđđ i Viđ t Nam đđ i cho tôi chđ t và giao tôi cho hai bđ n đđ sẵn sóc tôi đđ hđ khđ i bđ lên án nđ u tôi chđ t.

Bud đã bắt thừng ngỗng khi nhẩy dù khốn cộp ra khỏi máy bay. Sau khi bắt, anh ấy đã trốn thoát gần tới mọt phi trường đã chiếm của Mỹ thì bắt lại. Bốn người bắt anh ấy đã dùng vòng thừng lằng lằng giằng thừng để cuốn quanh vai của anh ấy rồi xiết thắt chặt cho tới khi hai vai của anh ấy húc vào nhau, rồi trói hai cánh tay của anh ấy lại và treo anh lên xà nhà của nơi tra tấn làm hai vai của anh ấy bị xé rời nhau ra. Tình trạng như thế kéo dài trong nhiều giờ đồng hồ. Bud không bao giờ chấp nhận sự khai thác của người Việt Nam về những tin tức quân sự. Thà Bud để cho bốn đó để phá gãy cánh tay phải của anh hơn là hai, đó là cánh tay vẫn dĩ đã bị gãy, và chúng còn do để phá gãy nốt cánh tay kia, chắc anh không hề cho chúng mọt mọt tin nào.

Vì những những tích của Bud nên anh không thể giúp gì trong việc săn sóc thân thể của tôi. Norris là người có bốn chất hoà nhã, nhơn nhơn, đã làm về sinh thân thể cho tôi, dứt cho tôi ăn và giúp tôi để bỏ phân và nước tiểu. Như có hai người bốn này, tôi đã bắt đầu hiểu phần. Tôi đã sớm bắt đầu ngủ dậy và có thể dùng đôi ngỗng để đi lại trong cái xà lim đó. Tháng 4 năm 1968, Bud bắt chuyển đi nhà tù khác. Norris thì được chuyển đi do được cái gọi là "ân xá" và tôi còn bị giam riêng trong hai năm nữa. Mặc dầu tôi còn phải dùng đôi ngỗng để đi lại khắp khiêng trong xà lim của tôi, hình dung tôi vẫn còn thể thối mọt, tôi không thể nhấc lên hoặc cầm bắt một cái gì. Bệnh tật lại để làm tôi khổ sở. Thức ăn và nước uống bắt đầu ra ngay tức khắc, và đầy đủ đau quặn đã làm tôi rất khó ngủ.

Cô để là mọt vượn để hiểu hừng, nó đã để bắt tinh thần và làm suy yếu sức kháng cự của con người mọt cách có hiểu quả hơn bắt một hình thức hành hạ nào khác.

Không có ai để tham vấn, con người bắt đầu nghi ngờ sự phán xét và can đảm của mình. Vài tuần lại để ưu tiên là gay go nhứt. Tuy vậy người phá đến ngay tức khắc, và đó là một kẻ thù ghê gớm, tôi đã phải dùng lại trong trí nhớ những cuốn sách, những bộ phim mà tôi đã những những.

Tôi đã thể viết sách và kể chuyện về chính mình, trình diễn những chuyện sự kiện trong cô để của xà lim. Tôi phải thể nhận rằng gần gần trí tưởng tượng đã trở nên mãnh liệt đến những những xuyên phá để ý tôi tới một nơi trong tâm trí mà đó tôi không thể trở lại để của.

Xà lim của tôi để diễn về phòng tắm vẫn bên kia sân. Giếng nước là một tấm ván, và một cái bóng đèn treo lằng lằng trên sợi dây điện từ trên nhà thông xuống. Bóng đèn thắp sáng suốt ngày đêm. Cũng thêm về những khổ sở của chúng tôi là cái mái nhà lợp tôn đã làm tăng cái nóng của mùa hè lên khoảng 5 độ hoặc hơn thế.

Giữa tháng 6 năm 1968, viên Trưởng Trại gọi tôi tới gặp họ, có bày ra bánh bích quy, thuốc lá và hỏi tôi có muốn vợ với gia đình không. Tôi muốn nói là có: Tôi bị mất, bệnh hoạn và sợ hãi. Nhưng cái Quy Tắc Hành X đã rõ ràng: "Nhân tù nhân M không thể chấp nhận tha có đi ư ki ư, ân xá hoặc được ân". Tôi nói là để tôi suy nghĩ với với để đó. Tôi hiểu vì có phóng thích tôi sẽ như hàng ngàn người khác nào thì cha tôi và các bạn đồng tù, và sau đó tôi được biết cái mà người Việt Nam hay nói rằng dành được.

Ngày 4 tháng 7 cha tôi được thăng lên chức Tiểu Lữ Nh Thái Bình Đông. Phía Việt Nam dường như chào mừng cha tôi bằng một tin tức tuyên truyền gây chú ý là trẻ tử do cho con trai của ông và coi đó như một hành động "thi ân chí".

Hai tháng trôi qua, không có gì xảy ra. Và nhân dịp hành họ lại bắt đầu. Tôi bị lôi vào trong căn phòng trống và giam ở đó 4 ngày. Tôi được, bạn lính gác trẻ lại đánh đập tôi. Một tên gọi tôi cho nhân tên khác đánh đập túi bụi. Tôi bị gãy mấy xương sườn và hai cái răng. Suy nhược vì bị đánh đập và kiệt lực, chân phải của tôi lại trở nên vô dụng, do đó tôi không thể đứng được.

Tối đêm thứ ba thì tôi nằm trên máu, phân và nước tiểu của mình, vì mất máu và đau đớn, tôi không thể chuyển động được. Ba tên lính gác để cho tôi đứng dậy rồi chúng đánh tôi cộc khéng khiếp. Chúng để tôi nằm trên sàn nhà rên rĩ vì cộc kè đau đớn ở cánh tay lại mãi bị gãy ra.

Tuy vậy vì đau đớn không thuyên giảm và tra tấn thì tàn bạo hơn. Tôi cố gắng sát. Sau vài lần không thành công, tôi tìm cách để đứng dậy. Lát úp cái bụng phân và nước tiểu, tôi đứng lên đó, níu vào tay nắm cửa cánh tay còn lành, tôi luồn áo của tôi qua cái cửa chớp và buột thành vòng tròn. Khi tôi đang luồn cái vòng vào cửa. Tên lính gác nhìn thấy cái áo của tôi luồn qua cửa sổ, kéo tôi xuống và đánh tôi. Sau đó tôi lại làm lần thứ hai, một cố gắng cố gắng sát như hàng ngàn người. Vào ngày thứ tư, tôi đành chịu thua. Tôi đã ký vào bản thú nhận: "Tôi là một tên tử phạm được hỏi, và tôi đã thực hiện nhân công việc của một phi công". Mấy tên lính gác bắt tôi cho thâu lại thú thú này vào trong băng ghi âm. Tôi chấp, và bị đánh đập cho tới khi tôi đứng dậy.

Đó là hai tuần lễ kinh khủng nhất trong đời tôi. Tôi rùng mình, nhớ thấy sợ hãi như cũ của tôi là một tên sợ, và sẽ không còn ai nhìn tôi nữa, ngoại trừ trong sự thối nát họ hoạc khinh bỉ. Người Việt Nam dường như không bao giờ bị tâm trí vì làm thối nát tin tức chúng tôi, nhưng

h luôn luôn th n tr ng không đ chúng tôi b ch t.

Chúng tôi tin ch c r ng m t s tù binh đã b tra t n t i ch t và h u h t là b đ i x đã man. Có m t ng i, Dick Stratton, có nh ng v t s o l n b nhi m đ c trên hai cánh tay vì b tra t n b ng gây th ng. Hai móng ngón tay cái b xé rách to c ra, và anh y b châm b ng b ng thu c lá.

Tuy nhiên, ng i Vi t Nam đánh giá chúng tôi nh nh ng con bài đ m c c trong v n đ th ng l ng hoà bình, và th ng thì h không có ý đ nh gi t chúng tôi khi h tra t n đ bu c chúng tôi ph i h p tác v i h .

T i cu i năm 1969, nh ng s đánh đ p th ng l đ c ng ng l i, th nh tho ng chúng tôi nh n đ c nh ng kh u ph n ăn thêm. Hoàn c nh c a chúng tôi không còn th m kh c nh nh ng năm tr c đó n a.

Tôi đ c tr t do và tr v M khi chi n tranh k t thúc, tính t i tháng 3 năm 1973, tôi đã b c m tù trong 5 năm r i.

Chúng tôi đ c đ y ph i có ni m tin n i Th ng Đ , n i t qu c, và tin nhau. H u h t chúng tôi đã s ng nh v y. Nh ng đ i u cu i cùng c a nh ng ni m tin này - ni m tin vào nhau – là vũ khí phòng v t i h u c a chúng ta, là nh ng thành lũy mà k thù c a chúng ta không th v t qua đ c. Đó là ni m tin tôi đã p t trong H c Vi n H i Quân.

Đó là ni m tin c a cha tôi, ông tôi. Trong nhà tù, tôi là m t ng i d dáy, què qu t, suy nh c, t t c nh ng gì tôi còn gi i i trong ph m h nh c a tôi là ni m tin c a cha-ông (FATHERS) tôi. Nh v y là đ .”

(Ph ng theo và trích d n t ni m tin c a T Tiên dòng h tôi, tác gi : JOHN McCain)